

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **D. L.**, bývajúceho v M., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. V. K., advokátkou v M., proti povinnému **G. H.**, bývajúcemu v M., **o vymoženie 9 958,18 € spolu s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 12 Er 2145/01, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 20. decembra 2010 sp.zn. 4 CoE 186/2010, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 20. decembra 2010 sp.zn. 4 CoE 186/2010 vo výroku, ktorým bolo zmenené uznesenie exekučného súdu vo výroku, ktorým nebolo vyhovené návrhu na zastavenie exekúcie tak, že exekúcia bola zastavená, vo výroku, ktorým bolo zmenené uznesenie exekučného súdu o trovách konania, a vo výrokoch o trovách odvolacieho konania, **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce (exekučný súd) uznesením z 10. marca 2010 č.k. 12 Er 2145/01-246 nevyhovel návrhu povinného na zastavenie exekúcie a zastavil konanie vedené pod sp.zn. 16 C 4/2005. Povinnému uložil povinnosť zaplatiť oprávnenému, na účet jeho zástupcu, náhradu trov konania vedeného pod sp.zn. 16 C 4/2005 v sume 2 534,39 €. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia, ktorým nevyhovel návrhu na zastavenie exekúcie, uviedol, že povinný nepreukázal, že po vydaní exekučného titulu zaniklo právo ním priznané. Tento záver odôvodnil tým, že povinný po tom, ako súd povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp.zn. 16 C 4/2005 (toto konanie bolo vedené o návrhu na určenie, že záväzok povinného, splnenie ktorého sa exekučne vymáha, zanikol splnením dňa 5. júna 2001; poznámka) podal dňa 24. októbra 2005 návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. g/zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti(Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

K návrhu na zastavenie exekúcie povinný síce pripojil znalecký posudok č.p.: X. vypracovaný K., podľa záverov ktorého je podpis oprávneného na potvrdení z 5. júna 2001 o prevzatí 320 000,-- Sk jeho pravým podpisom, posudzujúc závery tohto posudku ale dospel k záveru, že účelom tohto znaleckého dokazovania bolo iba posúdiť, či podpis na potvrdení o prevzatí sumy 320 000,-- Sk z 5. júna 2001 je podpisom oprávneného, resp. posúdiť, či bol správny postup iných znalcov z odboru písomoznalectva, ktorí podali posudky na základe požiadania exekučného súdu, resp. súdneho exekútora. Účelom posudku podaného ústavom teda nebolo zistenie, či exekúciou vymáhaná pohľadávka bola či nebola zaplatená. Podľa exekučného súdu doposiaľ nebolo preukázané, že „podpisom oprávneného do dňa 5.6.2001 bola zaplatená pohľadávka“. „Oprávnený doteraz túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepotvrdil“. Vzhľadom na uvedené je preto exekučný titul, rozsudok z 19. septembra 2000 č.k. 7 C 643/00-10, naďalej „spôsobilým materiálne a formálne vykonateľným rozhodnutím“. K týmto svojím záverom exekučný súd tiež uviedol, že „ako návrh na zastavenie bolo posudzované konanie č.k. 16 C 4/2005, ktorý súd prejednal jeho obsahom“. V priebehu tohto konania „ohľadom zisťovania pravosti podpisu povinného“ (zrejme správne oprávneného; poznámka) na listine z 5. júna 2001 bolo vykonané pomerne rozsiahle dokazovanie, včítane výsluchu svedkov. Svedkyňa L. pritom potvrdila, že oprávnený sa dňa 5. júna 2001 nenachádzal v sídle svojej firmy, kde pohľadávka mala byť podľa tvrdenia povinného uhradená. Svedkovia Ing. V. a H. tiež potvrdili, že v uvedený deň oprávnený bol na zabíjačke v P. V znaleckom posudku ústavu je konštatované, že potvrdenie o zaplatení sumy 320 000,-- Sk je na netypickom formáte papiera a text a podpisy sú umiestnené tesne pod hlavičkou bez vynechanie riadku, čo je neobvyklé. Neobvyklé je i použitie pečiatky firmy na potvrdení, i to, že potvrdenie nebolo vyhotovené vo viacerých exemplároch. Povinný pritom ako nájomca prevádzkoval priestory spoločne a oprávneným a tak mal prístup k tlačivám, na ktorých bol podpis i pečiatka oprávneného. Vychádzajúc z uvedeného exekučný súd ustálil, že tu nie sú dôvody na zastavenie exekúcie. Dodal, že exekučné konanie nie je sporovým konaním. Súd rozhoduje na základe listinných dôkazov predložených povinným. Ten však doteraz „nepredložil žiadny iný dôkaz, ktorý by spôsobil zánik jeho záväzku“. Exekučný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia potom citoval ustanovenia § 103, § 104 ods. 1 a § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (O.s.p.). Uviedol, že uznesením z 2. apríla 2004 č.k. 12 Er 2145/01-148 bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý bol odôvodnený splnením pohľadávky. „I v priebehu konania 16 C 4/2005 prebehlo niekoľko dokazovaní ohľadom zaplatenia tejto pohľadávky,

ktorá je predmetom exekučného konania povinným. Preto súd konanie sp.zn. 16 C 4/2005 v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p. zastavil.“

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd) na odvolanie povinného uznesením z 20. decembra 2010 sp.zn. 4 CoE 186/2010 uznesenie exekučného súdu vo výroku, ktorým nebolo vyhovené návrhu povinného na zastavenie exekúcie, zmenil tak, že exekúciu zastavil. Uznesenie exekučného súdu vo výroku u zastavení konania vedeného pod sp.zn. 16 C 4/2005 potvrdil. Zmenil aj výrok rozhodnutia exekučného súdu o trovách konania, a to tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Rovnako rozhodol o trovách odvolacieho konania. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv uviedol, že v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie z 24. októbra 2005 nejde o prekážku rozhodnutej veci, pretože tento nový návrh, na rozdiel od návrhu na zastavenie exekúcie z 21. mája 2003, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením exekučného súdu z 2. apríla 2004 č.k. 12 Er 2145/01-148, vyvodzoval dôvod na zastavenie z posudku č.p.: X. vypracovaný K., ktorý v čase rozhodovania o prvšom návrhu na zastavenie exekúcie ešte nebol ani vypracovaný, teda z dôkazu nového. Odvolací súd sa v ďalšom stotožnil s tvrdením povinného v odvolaní, že „znalecký posudok je dôkaz s vyššou právnou silou na preukázanie pravosti podpisu oprávneného na potvrdení z 5.6.2001 ako svedecké výpovede“. Podľa odvolacieho súdu je toto potvrdenie, na ktorom je nepochybne podpis oprávneného, „dôkazným prostriedkom v tomto exekučnom konaní svedčiacim o tom, že text tohto potvrdenia je pravdivý, ak ten, kto ho nepovažuje za pravdivý, nepreukáže opak.“ Ak teda oprávnený považoval toto potvrdenie za „nepravé“, bolo na ňom, aby preukázal jeho „nepravdivosť“. „Oprávnený však v tomto konaní nepreukázal, pre aký dôvod je jeho nepochybný podpis na predmetnom potvrdení, ak nie na potvrdenie textu, ktorý je na tomto potvrdení, ani nepreukázal, že toto potvrdenie je nepravé, falšované, prípadne že je fotomontážou, alebo že bolo urobené z donútenia, na základe bezprávnej vyhrážky alebo s inou právnou vadou, ktorá by mala za následok neplatnosť tohto potvrdenia ako právneho úkonu podľa § 37, 38 a 39 Občianskeho zákonníka.“ Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že povinný preukázal, že po vydaní exekučného titulu dlh uhradil, a že z tohto dôvodu neobstojí rozhodnutie exekučného súdu o nevyhovení návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Pokiaľ povinný napadol odvolaním aj výrok rozhodnutia exekučného súdu o zastavení konania vedeného pod sp.zn. 16 C 4/2005, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v tejto časti správne, rešpektujúce právne závery odvolacieho súdu

vyslovené v jeho skoršom uznesení z 28. mája 2009 sp.zn. 1 CoE 86/2008 vydanom v tomto sporovom konaní.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu vo výrokoch, ktorým bolo zmenené uznesenie exekučného súdu tak, že exekúcia bola zastavená, a proti výrokom o trovách konania účastníkov, oprávnený podal dovolanie. Dovolanie odôvodnil všetkými dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.; dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 237 písm. d/ O.s.p. Oprávnený v dovolaní v prvom rade detailne zrekapituloval priebeh exekučného konania. Pri zmienke o právoplatnom uznesení exekučného súdu zo 14. januára 2002 č.k. 12 Er 2145/01-50, ktorým nebolo vyhovené námietkam povinného, oprávnení uviedol, že v tomto uznesení súd konštatoval, že zo strany povinného nedošlo k žiadnemu plneniu. Podľa oprávneného „bez ohľadu na označenie podania povinného, t.j. či ide o jeho námietky alebo o návrh na zastavenie exekúcie, v obidvoch prípadoch je rozhodná tá skutočnosť, že povinný G. H. tvrdil, že dlžnú sumu oprávnenému uhradil dňa 05.06.2001, t.j. z obsahu vyplýva, že skutkovo boli dôvody označené rovnako a preto je týmto z nášho pohľadu vo vzťahu k ďalším rozhodnutiam ohľadne zaplataenia tejto sumy naplnený dôvod na podanie dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 – konkrétne § 237 písm. d/ podľa ktorého v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo.“ Pri zmienke o uznesení exekučného súdu z 2. apríla 2004 č.k. 12 Er 2145/01-148, ktorým súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že o údajnom splnení povinnosti povinným súd rozhodol už v svojom rozhodnutí o námietkach proti exekúcii zo 14. januára 2002 a že dodatočné predkladanie dôkazov o údajnej pôžičke od M. S. v sume 250 000,-- Sk na splnenie exekučným titulom uloženej povinnosti, sa javia byť ako účelové. K tomu oprávnený uviedol, že „z uvedeného vyplýva, že o návrhu na zastavenie exekúcie u dôvodu údajného zaplataenia 320 000,-- Sk dňa 05.06.2001 bolo opätovne právoplatne rozhodnuté tak, že tento návrh na zastavenie exekúcie z uvedeného dôvodu sa zamieta [...] týmto je naplnený dôvod na podanie dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 – konkrétne § 237 písm. d/ podľa ktorého v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo.“ Oprávnený v dovolaní potom opakovane poukázal na to, že procesné návrhy povinného v exekučnom konaní (návrhy na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie) si vzájomne v svojich dôvodoch odporovali a namietal záver odvolacieho súdu zaujatý v napadnutom rozhodnutí, že povinný preukázal, že po vydaní exekučného titulu dňa zaplatil vymáhanú pohľadávku. Tvrdí, že tento záver je v rozpore so zisteným skutkovým stavom.

Vychádzajúc z uvedených dôvodov oprávnený navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnutú časť rozhodnutia odvolacieho súdu zmenil tak, že návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovie a zaviazá ho na náhradu trov konania.

Povinný vo vyjadreniach k dovolaniu oprávneného predovšetkým namietal správnosť exekučného titulu, resp. zákonnosť konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. K dovolaním napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu uviedol, že sa zakladá na riadne zistenom skutkovom stave a je správne.

K dovolaniu oprávneného sa vyjadril aj súdny exekútor, ktorý po zhrnutí priebehu exekúcie mal za to, že povinný „zavádza, vymýšľal si rôzne dôvody len, aby nemusel pohľadávku uhradiť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený účastník konania proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže dovolaním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu (§ 243a ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Na úvod odôvodnenia svojich záverov považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podľa ustanovenia § 251 ods. 4, prvá veta O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. To znamená, že postup exekučného súdu sa opiera aj o predchádzajúce časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorých použitie je v súlade s účelom núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Ide pritom o priame, a nie primerané použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (hoci primeranosť nemožno so zreteľom na tento druh civilného procesu vylúčiť).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá

procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 242 ods. 1, druhá veta O.s.p., dovolací súd sa zaoberal najprv otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený v dovolaní tvrdí, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou podľa ustanovenia § 237 písm. d/ O.s.p., t.j. tým, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Podľa dovolacieho súdu konanie odvolacieho súdu túto vadu nemá. Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) nastáva totiž vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak).

V preskúmvanej veci nejde o uvedený nedostatok podmienky konania. Dovolací súd súhlasí so záverom odvolacieho súdu, že exekučný súd odvolaním napadnutým uznesením z 10. marca 2010 č.k. 12 Er 2145/01-246 nerozhodoval o tej istej veci ako uznesením 2. apríla 2004 č.k. 12 Er 2145/01-148, a dovolací súd dodáva, že ani uznesením zo 14. januára 2002 č.k. 12 Er 2145/01-50, keďže v ostatnom návrhu na zastavenie exekúcie, resp. v námietkach proti exekúcii, povinný svoje tvrdenie o zániku exekučným titulom priznaného práva

zakaždým opieral o iné skutkové tvrdenia. V každom prípade síce tvrdil zánik svojho dlhu splnením, ale pri každom novom návrhu (námietskach) uvádzal novšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; v námietskach proti exekúcii tvrdil, že peniaze z pôžičky vrátil, čo preukazoval potvrdením z 5. júna 2001, pri predchádzajúcom návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že peniaze na vrátenie pôžičky získal inou pôžičkou od M. S., a v ostatkom návrhu na zastavenie exekúcie napokon tvrdil, že podľa nového znaleckého posudku ústavu, ide nepochybne o podpis oprávneného na kvitancii.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté oprávneným namietanou vadou podľa § 237 písm. d/ O.s.p.

Dovolací súd potom z úradnej povinnosti skúmal, či konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté inými vadami konania majúcimi za následok tzv. zmätočnosť podľa § 237 písm. a/, b/, c/, e/, f/ a g/ O.s.p. a dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu má vadu podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcu v tom, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd na prejednanie odvolania povinného proti rozhodnutiu exekučného súdu, ktorým nevyhovel návrhu povinného na zastavenie exekúcie, pojednávajúce nenariadil. Mal za to, že o odvolaní môže rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávajúceho, „pretože nejde o také odvolanie podľa § 214 ods. 1 O.s.p. vo veci samej, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávajúce, odvolanie smeruje proti uzneseniu“. Tento jeho postup ale nebol správny.

Ako už bolo uvedené vyššie, na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak (§ 251 ods. 4 veta prvá O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.). Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 120 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Ak nejde o veci uvedené v odseku 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 O.s.p.). Súd vykonáva dokazovanie na pojednávajúce, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávajúceho (§ 122 ods. 1

O.s.p.). Účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.). Riadne vykonanie dôkazov predpokladá nariadenie pojednávania (§ 122 ods. 1 O.s.p.) s možnosťou účastníkov sa ho zúčastniť a vyjadriť sa k nim (§ 123 O.s.p.).

Odvolačí súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7 (§ 213 ods. 1 O.s.p.). Ak má odvolačí súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Ostatne citované ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu, aby dospel k vlastnému zisteniu skutkového stavu, ktoré môže byť odlišné od skutkového zistenia, ktoré urobil súd prvého stupňa. Ak sa však odvolačí súd chce odchyliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa, musí dokazovanie sám opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie v zmysle § 132 O.s.p.; je neprípustné, aby odvolačí súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k odlišnému právnemu záveru, dospel bez vykonania riadneho dokazovania.

Obligátnou požiadavkou spravodlivého procesu a samozrejším dôsledkom zásady priamosti a ústnosti, v ktorej spočíva základ správneho hodnotenia dôkazov, je aby odvolačí súd, ak má pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa, vyvodil svoje iné závery spravidla z rovnocenných podkladov, t.j. v zásade z tých istých dôkazov alebo dôkazov rovnakej kvality a váhy, ako to urobil súd prvého stupňa. Zásada priamosti a ústnosti má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky, ako pre súd prvého stupňa. Je tomu tak predovšetkým preto, že pri hodnotení dôkazov spolupôsobia popri vecnom obsahu výpovedí aj ďalšie skutočnosti, ktoré – hoci nie sú bez vplyvu na posúdenie vierohodnosti výpovedí – nemôžu byť vždy vyjadrené (zachytené) v zápisnici o pojednávaní. V odvolacom konaní je ale dôležitá aj iná stránka priamosti. Táto zásada totiž je dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchylenie sa od skutkových zistení súdu prvého stupňa. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je teda zásada priamosti oproti súdu prvého stupňa ešte sprísnená.

Exekučný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že účelom dokazovania vykonaného posudkom K. bolo iba posúdenie pravosti podpisu oprávneného na potvrdení z

5. júna 2001 a posúdenie správnosti postupu iných znalcov, nie však zistenie, či vymáhaná pohľadávka bola skutočne zaplatená, pričom ustálil, že nebolo preukázané, že „podpisom oprávneného do dňa 5.6.2001 bola zaplatená pohľadávka“. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že vychádzal pritom z výsledkov dokazovania vykonaného v sporovom konaní vedenom pod sp.zn. 7 C 643/00 o návrhu na určenie, že záväzok povinného, splnenie ktorého sa exekučne vymáha, zanikol splnením dňa 5. júna 2001. Ustálil, že v priebehu tohto sporového konania „ohľadom zisťovania pravosti podpisu povinného“ na listine z 5. júna 2001 bolo vykonané pomerne rozsiahle dokazovanie, vrátane výsluchu svedkov. Svedkyňa L. pritom potvrdila, že oprávnený sa dňa 5. júna 2001 nenachádzal v sídle svojej firmy, kde pohľadávka mala byť uhradená. Svedkovia Ing. V. a H. pritom potvrdili, že v uvedený deň oprávnený bol s nimi na zabíjačke v P. Dôvodil aj tým, že aj v znaleckom posudku ústavu je konštatované, že potvrdenie o zaplatení sumy 320 000,-- Sk je na netypickom formáte papiera a text a podpisy sú umiestnené tesne pod hlavičkou bez vynechanie riadku, čo je neobvyklé. Neobvyklé je i použitie pečiatky firmy na potvrdení, i to, že potvrdenie nebolo vyhotovené vo viacerých exemplároch. Povinný pritom ako nájomca prevádzkoval priestory spoločne a oprávneným a tak mal prístup k tlačivám, na ktorých bol podpis i pečiatka oprávneného.

Na rozdiel od tohto odvolací súd majúc za to, že pokiaľ ide preukázanie pravosti podpisu oprávneného na potvrdení z 5. júna 2001 má znalecký posudok ústavu „vyššiu právnu silu“ ako svedecké výpovede a že oprávnený nepreukázal, že ním podpísané potvrdenie je „nepravé“, ustálil, že povinný preukázal, že po vydaní exekučného titulu zaniklo právo ním priznané.

Odvolací súd tak dospel k iným skutkovým záverom než exekučný súd (záver o tom, či povinný splnil dlh, je nepochybne záverom skutkovým). Dospel však k nim bez toho, že by na ich získanie vykonal potrebné dokazovanie na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania.

Účastníci nemali tak možnosť cielene sa vyjadriť k dôkazom z pohľadu posúdenia otázky, či došlo, alebo nedošlo k zániku exekučným titulom priznaného práva ani pred exekučným súdom, ktorý pojednávanie tiež nenariadil majúc nesprávne za to, že „exekučné konanie nie je sporovým konaním [...] súd rozhoduje na základe listinných dôkazov predložených povinným“.

Odvolací súd mal účastníkov konania viesť ku kontradiktórnej výmene názorov na túto otázku. Právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom je súčasťou základných procesných práv účastníka konania.

Vzhľadom na uvedené možno urobiť záver, že odvolací súd postupoval v priamom rozpore so znením ustanovenia § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, a natoľko sa odchyľil od jeho znenia, že zásadne poprel jeho účel a význam. Takýto postup treba považovať za arbitrárny.

S prihliadnutím na vyššie uvedené, keďže odvolací súd zmenil rozhodnutie exekučného súdu podľa § 220 O.s.p. bez toho, aby na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie a vykonal riadne dokazovanie, pričom vychádzal z iného skutkového stavu než súd prvého stupňa, ktorý naostatok ani sám dokazovanie výsluchom svedkov nevykonal, a jeho skutkové závery boli urobené v rozpore s ustanoveniami §§ 120, 132, 211 a § 213 O.s.p., je jeho konanie postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež tzv. inou vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci. Ich následkom je zrušenie uznesenia odvolacieho súdu vo veci samej, a tiež v nadväzujúcom výroku o trovách odvolacieho konania, a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd zrušil i výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie exekučného súdu o trovách konania tak, že sa oprávnenému ani povinnému nepriznáva náhrada trov konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu je totiž i v tejto časti zmätočné. Z výroku uznesenia exekučného súdu vyplýva, že ním bolo rozhodnuté len o náhrade trov konania vedeného pod sp.zn. 16 C 4/2005 („Povinný je povinný zaplatiť oprávnenému náhradu trov konania vo veci 16 C 4/2005 na účet jeho právneho zástupcu v sume 2 545,39 EUR v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia.“). Odvolací súd ale zmenil výrok exekučného súdu o náhrade trov konania účastníkom akoby sa tento týkal trov v exekučnom konaní, o ktorom ale exekučný súd nerozhodol („Odvolací súd podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p., keďže zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, rozhodol aj o trovách tohto exekučného konania na súde prvého stupňa tak ...“).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. októbra 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová